

CA LA MEUCA

CAPÍTOL TRENTA-SIS... DE LA SÈRIE NOBLES DISPENDIS

La cuina bull d'activitat. La Madame i Sónsoles, amb un dietari cada una, responen al telèfon que no para de sonar. La Madame penja el seu telèfon.- El sábado por la mañana tenemos a los lacayos del Marqués de Camposanto la Mayor. Serán tres y preferirían a una rubia.

¿Todavía hay lacayos? Pregunta Sónsoles mentre deixa el mòbil i apunta a l'agenda... Siete para mañana de la servidumbre del Duque de Cetrina la Real. Dos son chicas.

Entra la Puri, el Servicio de chóferes, de los Montilla de Yuste, hechos.

Has de ir más rápida cariño. En mi dormitorio esperan los limpiabotas de la Santa Hermandad Pelaya.

No, imposible, para el lunes no queda nada... ¿Su único día de asueto? Pues tendrán que esperar a la otra semana. ¿Cuantos son? A Bueno si sólo son dos... podrían venir por la noche, a última hora, pero tendrá que ser una cosa rapidita...

Que buena es la nobleza. Y que obediente. Su majestad les dice que hay que animar a los pobres y ala, todos pagando a sus criados un jolgorio.

Puri es posa al telèfon mentre la Madame es grata el sota pit.

Ya le recuerdo ya, un buen chicarrón está hecho usted, no se preocupe me encargo yo personalmente. Una cosa fina, desde luego... Yo tengo un hueco hacia las tres, si me traen un bocata, me arreglo. A usted... Penja – El Conde de Matamorosque nos

manda a su profesor de dibujo y al de griego...

Siempre tan culto el Conde.

¿Y no podría la nobleza esa repartir algo en metálico, en vez de llevar de putas a su personal? Pregunta la Encarnita. Se la nota cansada. Me he tirao a media servidumbre real, joder.

Eso, ahora quéjate. Con lo mal que iban las cosas y ahora que podemos remontar...

Pero es que yo no veo que un polvo les vaya a arreglar nada a esas pobres criaturas. Que les aumenten el sueldo y se puedan comprar unos buenos filetes...

Lo que hay que valorar es el gesto. Que saben ellos de sueldos ni cosa parecida.

Sona el timbre. Consulten el dietari. Deben ser los de Villaverde. Son cinco. Sonso, ocupate de dos y tu Encarnita del resto. Y tu Puri, rápido que te vas a encontrar a los pendones de la Hermandad escurrida.

Soli surt a obrir. Y después dicen que la corte no sirve y que es un gasto. Dónde vamos a parar.

Señora, usted porque vive en la época de los cosacos, pero esto es una chorizada. Esa nobleza tan noble se vende un balcón de sus fincas y come media España.

La Sonso torna a entrar. Una mica espantada.

¡Señora, es el rey!, dice que se lo paga el Conde Duque.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

LA CARITAT, L'OPI DELS RICS

Dels milers de frases que fan referència a la caritat, el noranta per cent surten de boques o plomes religioses i gairebé sempre, resulten impúdiques. Un exemple, la Santa Madre Teresa diu que no s'ha de tenir por d'embrutar-se les mans per ajudar als més necessitats. Frases com aquestes, expliquen la soledat en la que viuen les esglésies.

Isabel Allende, ho entén d'una altra manera: la caritat, diu, serveix per tranquil·litzar consciències, no per ajudar als pobres; el que necessiten és justícia. I un anònim molt conegut afegia: La caritat és el darrer pas abans de caure en la més innoble de les ignomínies.

Caritat és, per exemple, el que fa la noblesa espanyola seguint els consells del rei Felip. Algú es capaç d'empassar-se aquella let que els regalen?

LA LLUFA

LA INSUPORTABLE LLEUGERESA DELS POLÍTICS CATALANS

Pandèmia, ridícul sanitari, crisi econòmica, resorgiment feixista, recentralització, judicatures putrefactes, comandaments en perjuri... Aquesta és, a grans trets, la situació actual d'Espanya si no fem menció de les vergonyes atàviques que la caracteritzen.

I en mig del femer, la política catalana, amb Junts per Catalunya i Esquerra Republicana al capdavant, van mostrant tossuda, reiterada, nèciament, la seva insuportable lleugeresa.

Cada matí, els uns i els altres diuen una Ave Maria per la unió dels catalans, cada matí repeteixen per una radio local diferent, els seus desitjos de germanor, però encara no han posat un peu al carrer, pateixen una coïssor a l'entreix (ells i elles) que, de no ser pels guardaespaldes, acabarien incendiant la seu del partit contrari. No hi poden fer més. Ho necessiten com el pa que mengen. Són tant petits, tan poca cosa, tan egoistes i tan rancuniosos, que necessiten enfocar-se a l'enemic i el seu enemic, és, des dels segles dels segles, un altre partit català. Fot fàstic, fot vergonya, fot pena... i naturalment castiga al ciutadà de bona fe que havia posat les seves esperances en un país lliure.

Recapaciteu ciutadans. Què es pot esperar d'una independència, governada per una colla de criatures cruels i traumatitzades que només volen el seu caramel a la sortida d'escola? Què podem esperar d'ells? Quin país ens donarien aquesta gent feta de mediocritat i avarícia? No és millor veure el Parlament espanyol convertit en un circ romà i consolar-nos pensant que no és el nostre? Us imagineu quina vergonya de ser independents?

LLUFA QUATRIBARRADA PER A ELLS.